

колкото е пре моделирал, респективно употребил Другото. При това съвсем не е необходимо текстът да бъде от т. нар. модерен период. Например наивно дидактичното стихотворение "На един песимист" може да се чете и като диалог с Ботев, и като диалог с Кирил Храстов, и като диалог с Михайловски, и като диалог с Вазов. Може да се чете и като автоиронична визия на предчувствието за собствения скепсис, за собствения песимизъм, демонстриран в следващите текстове; или като писана наопаки програма на кръга "Мисъл"; като необходимото друго, от което трябва да се откаже чрез "Песен на песента ми". Почти е невъзможно четене на "Угасна слънце" извън традиционното позоваване на хипотекста в диалога - Ботевата балада "Хаджи Димитър". Поемата "Нощ" също се случва като текст и, естествено, се реинтерпретира като моделирана чрез идеологемите и поетическите емблеми на Възраждането и в частност отново на Ботев. Не са за подминаване и "Радините вълнения" в "Родина"... Накратко, и на равнището на текстовете, и - още повече - на равнището на метатекстуалните построения въз основа на тези текстове, срещаме оперирането с другостта като легитимираща идеологическата и поетическата идентичност на Яворовото творчество, което, от своя страна, препотвърждава идентитета на Другостта дори когато се опитва да дискредитира нейния статут. Другите са ми нужни, за да кажа, че не са ми нужни; Другите са ми нужни, за да покажа, че не мога и/или не искам да бъда като тях; Другите са ми нужни, за да покажа Властта на моето манипулиране при превода-интерпретация с техните идеоекти или за да покажа невъзможността да се освободя от тяхното отекване в мен. Или за да покажа всъщност лабилната и/или несъществуващата граница между Същото и Другото, между дискурсивния телос за конструиране на поетическия свят, който поражда, и дискурсивния телос за конструиране на поетическия свят, който ме е оформил. Това отекване на гласовете на билото / на Другото / на Същото можем да мислим като съхраняване в паметта на близкото и познатото, което ни е изглеждало "рай-долина" преди да пристъпим прага, отвъд който утопията биват осъзнавани, подобно на образите от стихотворението "Великден", които възкръсват заедно с ударите на камбаните, за да подчертаят извънпоставеността на индивида от процесията, но заедно с това неговата самотна-несамотност, защото той е, доколкото е в отделеността от, но и в заедността със невъзвратимото